

Arrest

nr. 216 457 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2018 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 augustus 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn.

Op 29 november 2017 diende verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging in functie van haar echtgenoot, die in België de subsidiaire beschermingsstatus geniet.

Op 3 augustus 2018 weigerde de gemachtigde van de voormalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de afgifte van een visum lang verblijf.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 9 augustus 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10.1.1.4... van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 29/11/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van K. F., ° 17/09/1990, Q., van Pakistaanse nationaliteit om A. M. A., ° 08/01/1987, van Afghaanse nationaliteit, te vervoegen.

Overwegende dat de vreemdelingenwet bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Inzake de inkomsten van de te vervoegen persoon werden volgende documenten voorgelegd:

Bewijs van betaling van sociale bijdrage: Zenito sociaal verzekeringsfonds 2017 en 2018

Oprichtingsakte: A. B.

Loonfiches van bedrijfsleider: februari, maart, april, mei, juni, juli, augustus, september en oktober van het jaar 2018

Aanslag biljet van de FOD Financiën: inkomsten 2014- aanslagjaar 2015, inkomsten 2015 - aanslagjaar 2016

Fiche 281.20 (bezoldiging van bedrijfsleiders)

Overwegende dat de administratie dient rekening te houden met de officiële documenten met betrekking tot de inkomsten.

Overwegende echter dat documenten zoals loonfiches opgemaakt door een boekhouder of een sociaal secretariaat, niet kunnen worden weerhouden als objectief verifieerbaar bewijs van bestaansmiddelen, aangezien zij worden opgemaakt op basis van gegevens die door de zelfstandig ondernemer zelf worden verstrekt.

Overwegende dat de voorgelegde documenten van de FOD Financiën niet meer actueel zijn en niet in aanmerking komen om een beeld te geven van de inkomsten van meneer.

Overwegende dat uit het voorgelegde document (fiche 281.20 van het jaar 2017) blijkt dat te vervoegen persoon een bezoldiging geniet van 17600 euro met een bedrijfsvoorheffing van 1677 euro en een jaarlijkse sociale bijdrage van 3541 euro.

Overwegende dat op basis hiervan de te vervoegen persoon een officieel netto jaarlijks inkomen kan beschikken van 12382 euro, wat overeenstemt met een gemiddeld inkomen van 1031 euro per maand. Een dergelijke som vormt echter geen toereikend bedrag in het licht van de vreemdelingenwetgeving.

Dit bedrag is immers lager dan 120% van het bedrag zoals bedoeld in art. 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Overwegende dat niets in het dossier er op wijst dat de inkomsten van de te vervoegen persoon hem zouden toelaten te voorzien in zijn eigen behoeften en die van zijn echtgenote zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, te meer omdat hij maandelijks reeds een huishuur dient te betalen van 630 euro.

Overwegende dat artikel 10ter van de voornoemde wet bepaalt dat in dat geval de minister of zijn gemachtigde moet bepalen, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden, welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Aangezien echter de te vervoegen persoon geen informatie heeft verstrekt over zijn behoeften kan de administratie de behoefteanalyse voorzien in artikel 10ter niet uitvoeren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het aan de aanvrager is, die zich beroept op een situatie die een invloed kan hebben op zijn administratieve situatie, om de administratie hiervan op de hoogte te stellen. De administratie is echter niet gehouden tot het uitvoeren van bijkomend onderzoek, dewelke haar in de onmogelijkheid zou plaatsen om binnen een aanvaardbare termijn gevolg te geven aan de vele aanvragen die zij ontvangt.

Overwegende, bijgevolg, dat niet werd aangetoond dat de te vervoegen persoon kan beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, zoals vereist door de hierboven vermelde wettelijke bepalingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be). (...)

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verweerder heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2. De verzoekster heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 10, §2 en §5, van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekster betoogt dienaangaande als volgt:

“Doordat verweerder het visum weigerde onder de motivering dat: - Er geen rekening wordt gehouden met de inkomsten van dhr. A. van 2018; - En de inkomsten van dhr. A. van 2017 ontoereikend zouden zijn.

Terwijl verzoekende partij meer dan voldoende stukken heeft bezorgd die de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de in België wonende referentiepersoon aantonen.

Zodat art. 10 van de Vreemdelingenwet geschonden wordt en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting:

Verwerende partij stelt dat dhr. A. ter staving van zijn bestaansmiddelen een fiche 281.20 (bezoldiging bedrijfsleiders) van het jaar 2017 voorlegt.

Zij stelt dat uit die fiche, onder aftrek van de bedrijfsvoorheffing en de sociale bijdrage, een jaarlijks inkomen voor 2017 blijkt van € 12.382,00, hetzij € 1.031,00/maand.

Verwerende partij vergist zich echter. Zij heeft een verkeerde berekening uitgevoerd. De fiche 281.20 (stuk 2) had namelijk geen betrekking op 12 maanden, maar slechts op 11 maanden (februari-december 2017). Dat kan heel eenvoudig gecontroleerd worden: de bruto maandelijks bezoldiging van € 1.600 x 12 is € 19.200 en niet de € 17.600,00 die op de fiche vermeld staat.

In januari 2017 werkte dhr. A. nog als werknemer voor NV ISS FACILITY SERVICES (cf. stuk 3) en had hij nog € 1.530,41 verdiend.

Het netto jaarlijks inkomen van dhr. A. bedroeg in 2017 aldus € 13.912,41 (= € 12.382,00 + € 1.530,41). Dat komt neer op gemiddeld € 1.159,37/maand en dus niet € 1.031,00/maand.

De motivering in de bestreden beslissing is zodoende reeds foutief, want ze mist feitelijke grondslag. Men heeft eenvoudigweg het inkomen van 11 maanden gedeeld door 12, zodat men op een lager eindresultaat kwam.

Art. 10 §2 Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.”

Art. 10 §5 Vreemdelingenwet specificeert:

“De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;”

Art. 14 §1, 3° wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie stelt tenslotte het volgende:

“[Het leefloon bedraagt: 1° [...] 2° [...] 3° [10.311,62 EUR] voor een persoon die [...] samenwoont met een gezin te zijnen laste.”

120% van voormeld bedrag is € 12.373,94, oftewel € 1.031,16/maand. Zoals uit de uiteenzetting hierboven en stukken 2 en 3 blijkt, heeft dhr. A. een stuk meer inkomsten.

Deze bezoldiging is stabiel (identiek tot drie maanden vóór de aanvraag en tot op heden), toereikend (zo’n € 130,00 boven het wettelijk minimum) en regelmatig (maandelijks hetzelfde bedrag). Er is dan ook voldaan aan de voorwaarden uit art. 10 Vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt verder dat het geen rekening houdt met de door de boekhouder opgemaakte loonfiches (voor 2018, cf. stukken 4/1-6) "aangezien zij worden opgemaakt op basis van gegevens die door de zelfstandig ondernemer zelf worden verstrekt".

Evenwel: alle loonfiches van een zelfstandige worden altijd opgemaakt op basis van gegevens door de zelfstandige verstrekt. Het standpunt van verwerende partij volgen zou betekenen dat een zelfstandige zijn recente inkomsten nooit kan bewijzen, omdat de fiscale fiches slechts bezorgd worden in het jaar na het jaar waarin de inkomsten verkregen werden.

In casu blijkt dat het inkomen van 2018 identiek is aan dat van 2017: hij krijgt, net zoals in 2017, maandelijks een bruto bezoldiging van € 1.600,00. De loonfiches uit 2017 (waar reeds een fiche 281.20 voor bestaat), zijn dezelfde als deze van 2018 (stukken 4/1-6). Er is dan ook geen reden om te twifelen aan de waarachtigheid van de inkomsten van 2018. Deze vormen een verderzetting van de inkomsten van 2017.

En zoals voorzegt: de inkomsten van 2017 zijn stabiel en toereikend, hetzelfde geldt dus voor de inkomsten van 2018 die identiek zijn.

Verzoekende partij herhaalt dan ook dat er weldegelijk voldaan is aan de voorwaarden uit art. 10 Vreemdelingenwet en de motivering van verwerende partij op de bestreden beslissing foutief is."

De verzoekster voert onder meer de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Zij stelt dat de verweerder het gemiddelde maandinkomen van de referentiepersoon, nl. verzoeksters echtgenoot, verkeerd heeft berekend.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 29 november 2017 een aanvraag heeft ingediend voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op de gezinshereniging met haar in België verblijvende echtgenoot, zoals bedoeld in artikel 10, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van artikel 10 van de vreemdelingenwet zijn de volgende:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)

§ 2.

(...)

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

De gemachtigde heeft beslist om het door de verzoekster gevraagde visum te weigeren omdat uit de voorgelegde stukken (die daadwerkelijk in aanmerking kunnen worden genomen) blijkt dat de referentiepersoon over een officieel netto jaarlijks inkomen kan beschikken van 12.382 euro, wat overeenstemt met een gemiddeld inkomen van 1.031 euro per maand, hetgeen echter geen toereikend bedrag vormt in het licht van de vreemdelingenwetgeving die een bedrag vooropstelt van 120% van het bedrag, zoals bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (dit is het leefloon). De gemachtigde motiveert voorts dat de referentiepersoon geen informatie heeft verstrekt over zijn behoeften zodat hij de behoefteanalyse, voorzien in artikel 10ter van de vreemdelingenwet, niet kan uitvoeren. De conclusie luidt dat *"niet werd aangetoond dat de te vervoegen persoon kan beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, zoals vereist door de hierboven vermelde wettelijke bepalingen."*

Het motief dat de referentiepersoon met een gemiddeld maandinkomen van 1.031 euro niet over de door artikel 10, §5, van de vreemdelingenwet vooropgestelde 120% van het bedrag van het leefloon beschikt, is derhalve determinerend voor het weigeren van het visum.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 13 juni 2018 zelf heeft verzocht om de fiche nr. 281.20 voor het jaar 2017 (inkomstenjaar 2017) over te maken. De verzoekster heeft aan dit verzoek voldaan op 29 juni 2018. De fiche 281.20, die zich in het administratief dossier bevindt, betreft de bezoldigingen van bedrijfsleiders voor het inkomstenjaar 2017 en vermeldt uitdrukkelijk als datum van indiensttreding "02/02/2017". Een eenvoudige lezing van de fiche 281.20 leert dus dat de referentiepersoon in 2017 niet het hele jaar maar slechts gedurende elf maanden een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. De referentieperiode voor de in de fiche 281.20 vermelde bezoldigingen bedraagt dan ook slechts elf maanden en niet een volledig jaar. De gemachtigde heeft kennelijk over het hoofd gezien dat er enkel bezoldigingen (als bedrijfsleider) voor elf maanden voorlagen. De gemachtigde ging immers als volgt te werk om te bepalen over welke bestaansmiddelen de referentiepersoon beschikte: zij trok van de bruto bezoldigingen van 17.600 euro, de bedrijfsvoorheffing van 1.677 euro en de sociale bijdrage van 3.541 euro af. Hieruit werd een netto *"jaarlijks inkomen"* van 12.382 euro bekomen. Dit *"jaarlijks inkomen"* heeft de gemachtigde vervolgens, ten onrechte, gedeeld door twaalf maanden, waaruit een *"gemiddeld inkomen van 1.031 euro per maand"* werd afgeleid. De verzoekster voert terecht aan dat deze berekeningswijze niet correct is. Een totaal (netto) inkomen waarover de referentiepersoon sedert zijn indiensttreding als bedrijfsleider in februari 2017 tot en met december 2017 beschikte (referentieperiode van elf maanden), dient immers redelijkerwijze door elf (en niet twaalf) maanden te worden gedeeld om het gemiddelde maandinkomen uit bezoldigingen van bedrijfsleiders te verkrijgen. Het aldus verkregen gemiddelde maandinkomen dient vervolgens te worden afgetoetst aan het door artikel 10, §5, van de vreemdelingenwet vooropgestelde bedrag van 120% van het leefloon. Deze beoordeling komt echter enkel het bestuur toe. Als annulatierechter is de Raad immers niet bevoegd om zich, in de plaats van het bevoegde bestuur, uit te

spreken over de vraag of de referentiepersoon al dan niet beschikt over de door artikel 10, §5, van de vreemdelingenwet vereiste bestaansmiddelen.

De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de gemachtigde een incorrecte berekeningswijze heeft gehanteerd in zijn beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt. De gemachtigde is zodoende op grond van een incorrecte beoordeling gekomen tot het besluit dat niet werd aangetoond dat de te vervoegen persoon kan beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

Een schending van de materiële motiveringslicht, in het licht van artikel 10, §5, van de vreemdelingenwet, is dan ook aangetoond.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2018 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE